

[Arnth Jensen.]

visningsminister, at han med den Myndighed, han har inden for sit Parti, gør opmærksom paa den Fare, som her lurer. I alt Fald tror jeg, at hvis den højtærede Minister ogsaa fremtidig ønsker et fælles Arbejde her paa Rigsdagen om Skole-reformer, vil det være gavnligt.

Den højtærede Landbrugsminister udtalte i sit Svar til det ærede Medlem Hr. Jensen (Broby) angaaende Skovarbejdernes Løn i Statsskovene — det findes Sp. 1145, jeg udbeder mig Formandens Tilladelse til et ganske kort Citat —, at han har den Opfattelse,

„at enhver Borger i Samfundet har et rimeligt Krav paa et faa et ordentligt Vederlag for det Arbejde, han præsterer, og for de Varer, han sælger til andre Borgere her i Landet“.

Ud fra den Opfattelse er det, Ministeren har foretaget den Lønforhøjelse, som det ærede Medlem kritiserer, og Ministeren oplyser derefter, at den gennemsnitlige Time-løn for Skovarbejderne har været 93 Øre. Naar man samtidig erindrer sig de Oplysninger, som det ærede Medlem Hr. Knud Kristensen forleden Dag gav om Landmands-familiernes Timeløn, der for almindelige Gaardbrug og Husmandsbrug laa fra 27 til 37 Øre pr. Time i Gennemsnit for de sidste 4 Aar, mener den højtærede Minister saa ikke, at hans gode Vilje til at arbejde hen til Fyldestgørelsen af, som han selv siger, „enhver Borgers rimelige Krav paa at faa et ordentligt Vederlag for sit Arbejde“, for Landbrugets Vedkommende i hvert Fald endnu lader noget tilbage at ønske.

Det forekommer mig, at man kan sige om den højtærede Minister, at Aanden ser ud til at være redbon, men Kødet har været skrøbeligt, og jeg synes endda i dobbelt Forstand. Viljen til at gøre det gode har Ministeren altsaa, men han formaar det ikke. Og hvorfor? For det første, fordi den højtærede Landbrugsminister efter min Mening noget har misforstaaet sin Stilling og mere følt sig som Socialminister end som Landbrugsminister, og for det andet, fordi hele den høje Regering mere har taget Hensyn til den vælgermæssige Gevinst end til Samfundets Tarv som Helhed. Man har, dels af Frygt for den fremmarcherende Kommunisme, dels efter Diktat fra Fagforeningerne, ikke villet føre den Politik, som til syvende og sidst ikke alene tager Sigte paa at give Hovederhvervets Arbejdere, selvstændige som Løn-

arbejdere, et rimeligt Vederlag for deres Arbejde, men som er den eneste Basis for, at vort Samfund, Land som By, virkelig kan komme nogenlunde helskindet gennem den Krise, vi gennemlever. Landbruget er Kølen i det danske Samfundsliv, og hvis den slides for meget, kan den Dag komme, da Skuden kæntrer. I et Landbrugsland som Danmark maa man gøre sig klart, at kun gennem et nogenlunde rentabelt og købedygtigt Landbrug kommer man det samlede Erhvervsliv til Hjælp, og den Dag da Landbruget paa Grund af sine ugunstige Vilkaar — ogsaa i Forhold til de øvrige Erhverv her i Landet — tvinges til ogsaa for sit eget private Vedkommende at gaa ind i Selvforsyningspolitikken, ja, den Dag kan de handlende, Haandværkerne og store Dele af Industrien godt dreje Nøglen om og lukke Butikken. Derfor, forekommer det mig, er Regeringens Politik saa farlig og skadelig, og derfor er det en for hele Samfundet farlig Agitation stadig at føre den urigtige Tale om, at Landbruget kun kræver og kræver til sig selv, medens Byerne maa betale Gildet.

Og ser vi paa Arbejdsløshedsspørgsmaalet, ja, saa gør det samme sig jo gældende. Tror man virkelig for Alvor, at dette Spørgsmaal løses, før der igen kommer taalelige Vilkaar for Hovederhvervet? Regeringen maa jo have set, at selv om Livet tilsyneladende pulserer livligt i Byerne gennem øget Industri, store Byggeforetagender o. s. v., saa kan dette ikke forslaa over for Arbejdsløsheden. Det, der mangler, er stærkere Beskæftigelse og større Købekraft i Landbruget. Den højtærede Socialminister talte i Gaar om, at han stadig løb Panden imod, naar han kom med Forslag, der tog Sigte paa at sætte flere i Arbejde. Ja, det gør han, men har den højtærede Minister tænkt paa hvorfor? Jeg tror, jeg kan sige Ministeren Grunden. Grunden er den ganske simple, at vi her paa Rigsdagen, i hvert Fald for en stor Del, ikke mere tror paa, at det er Medicin, som kan hjælpe Patienten, nej, det, der trænges til for hele vort Samfund, er mere frisk Luft og Solskin, det, som Regeringen kunde give ved at lade Landbruget forstaa og føle, at den virkelig af en ærlig Vilje vil, ikke give det en Særstilling fremfor andre, men blot en Ligestilling i vort Samfund. Saa tror jeg, man vil faa at se, at den højtærede Socialminister kan spare baade Piller og Hostesaft over for Arbejdsløsheden. Jeg tør ogsaa sige, at hvis den højtærede Regering stadig ikke vil høre paa dette Omraade, saa vokser ikke alene Apoteker-